

[Statsministeren]

der kunne ske. Det velorganiserede europæiske samarbejde – og vi kan altid diskutere dets jura og dets teknik – er det, der gør den store forskel fra før og så frem til nu og forhåbentlig også i fremtiden.

Så vil jeg gerne sige et par ord om de problemer, der i øvrigt møder os, når vi ses igen. Jeg synes, jeg har kunnet spore i alle ordføreres indlæg i dag en vilje til at erkende, at Danmark fortsat har nogle økonomiske problemer, og vi har nogle anliggender, som berører vores beskæftigelsessituation, som må komme højt op på dagsordenen til efteråret.

Vi har længe vidst, at tre saglige udredningsarbejder ville få stor betydning: Socialkommissionen, Zeuthenudvalget og Skatteudvalget. Nu har vi modtaget den første af disse tre betænkninger, Socialkommissionens, om de unge, og vi ved, at samme kommission formentlig om et halvt års tid er i stand til at levere os den næste betænkning, som drejer sig om: Hvordan får vi klaret aktivering for de ældre medborgere, som i dag er passiviserede? Og vi kan, synes jeg, se en linje i forslagene. De er lidt utraditionelle, de er lidt modige, og det synes jeg vi skal sige tak for. Vi skal ikke kritikløst købe det hele, men der er et godt udgangspunkt på dette felt.

Lidt senere kommer Zeuthenudvalget, og så kommer til efteråret – formentlig omkring åbningen her i Folketinget i begyndelsen af oktober måned – beretningen fra Skatteudvalget.

Så har en kreds af særlig sagkyndige bidraget til – og sådan skal vi jo bruge sagkyndige – at give Folketinget et oplæg, som fører til tre tunge punkter på efterårets dagsorden. Hvis vi kan magte at få dette her løst, disse tre store temaer, er vi, uanset hvordan det går med vores tilknytning til EF, på rette vej, når vi ønsker – og det gør vi jo alle – at fastholde vækst og håbet om bedre beskæftigelse. Men det er noget, der vil trække på åbenhed og fordomsfrihed hos os alle; der er mange knaster i det her, men jeg håber, det lykkes.

Jeg vil slutte med at sige, at regeringen er fuldt opmærksom på, at vi er en mindretalsregering. Det er et guds under, at vi er der – i og for sig – (*munterhed*), og det er meget naturligt, at der er partier her i Folketinget, som ønsker at komme af med os. Det forstår jeg godt. Selvfølgelig er der partier – sådan skal det være – som ønsker, at regeringen bliver afløst af en

anden så hurtigt som muligt. Sådan er demokratiets arbejdsvilkår, men vi ved også, at mens man arbejder med dette, skal man helst etablere nogle resultater samtidig, og det er gået rigtig godt, mener jeg, i år. Det håber jeg også det vil i næste sæson.

De, der vel allermest sørger for, at det nok skal komme til at gå, er jo de tre midterpartier. Jamen det er det, og derfor er det godt, at de er der. Ellers ville måske både den ene og den anden fløj opføre sig knap så elegant, som vi gør. (*Munterhed*).

Af disse betragtninger vil man forstå, at jeg har de bedste forventninger om, at vi også til efteråret, når Folketinget genoptager sit arbejde, kan skaffe landet de arbejdsresultater, landet har brug for.

Formanden:

Så er det ordføreren for forespørgerne, hr. Nyrup Rasmussen.

Nyrup Rasmussen (S):

Efter statsministerens betragtninger, ikke mindst i forhold til de tre midterpartier, er det jo med angst og bæven, man bevæger sig op på Folketingets talerstol. Tænk sig, hvis man nu kom til at formulere sig for hårdt eller for blødt, så kunne man jo risikere at blive udlagt i en forkert retning.

Jeg vil alligevel driste mig til at sige, at jeg er enig med statsministeren i, at det har været en anderledes debat i dag. Jeg tilgiver gerne statsministeren, at han ikke kunne huske, hvad det nu var, det første indlæg fra statsministerens side gik ud på, men jeg tager det alligevel som udtryk for – undskyld mig – at jeg synes, selv om jeg langt fra er nogen neutral iagttager af debatten her i dag, at jeg vil tillade mig at sige, at der er en kontrast, ja, jeg tør næsten sige en skærende kontrast, mellem det, Socialdemokratiets politiske ordfører i dag gjorde rede for, fyldt med visioner, idékraft og ønske om handling, og så på den anden side det indlæg, statsministeren holdt på regeringens vegne. Det var måske en anelse for tyndt, en anelse for idéforladt, og en anelse træt virkede det på mig. Og jeg vil egentlig også driste mig til at sige, igen med frygt og bæven for at blive misforstået, men alligevel, at jeg fornemmede, at der var en trang til passivitet og en træthed, som er på vej til at blive pakket ind i noget, der ligner hen-